

Tyler Green komt nooit meer vrij

Van Nicci French verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

<i>Het geheugenspel</i>	In de Frieda Klein-reeks:
<i>Het veilige huis</i>	<i>Blauwe maandag</i>
<i>Bezeten van mij</i>	<i>Dinsdag is voorbij</i>
<i>Onderhuids</i>	<i>Wachten op woensdag</i>
<i>De rode kamer</i>	<i>Donderdagskinderen</i>
<i>De bewoonde wereld</i>	<i>Denken aan vrijdag</i>
<i>Verlies</i>	<i>Als het zaterdag wordt</i>
<i>De mensen die weggingen</i>	<i>Zondagochtend breekt aan</i>
<i>De verborgen glimlach</i>	<i>De dag van de doden</i>
<i>Vang me als ik val</i>	
<i>Verloren</i>	
<i>Tot het voorbij is</i>	
<i>Wat te doen als iemand sterft</i>	
<i>Medeplichtig</i>	
<i>Huis vol leugens</i>	
<i>In hechtenis</i>	
<i>Wie niet horen wil</i>	
<i>De gunst</i>	
<i>Heeft iemand Charlotte</i>	
<i>Salter gezien?</i>	
<i>Stemmen in het duister</i>	

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Nicci French

Tyler Green komt
nooit meer vrij

Vertaald uit het Engels
door Jan de Nijs

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6165 4 (paperback)

ISBN 978 90 263 7002 1 (gebonden)

© 2025 Nicci French

© 2025 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,
Amsterdam en Jan de Nijs

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Oorspronkelijke titel *Tyler Green will never be released*

Oorspronkelijke uitgever Simon & Schuster

Omslagontwerp Buro Blikgoed

Omslagillustratie © Samuel Wölf/Buro Blikgoed

Foto auteur © Johnny Ring Photography

Ambo|Anthos uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

DEEL EEN

Zoals elke ochtend was hij ruim voor de ochtendbel al wakker. Hij bleef nog een paar minuten liggen, bewegingloos, met zijn ogen dicht. Er waren dagen geweest waarop hij door de kou tot op het bot verkleumd wakker was geworden en dagen waarop een ranzige, drukkende hitte hem had omsloten, maar vandaag was het aangenaam. Door het getraliede raam hoog in de muur viel diffuus licht naar binnen. Daarbuiten, in het late voorjaar, zongen de vogels. Daarbuiten rolde de zee over de kiezels en de modder, onder een eindeloze hemel.

Tyler Green zette zijn voeten op de grond en stond op: een grote man in een kleine ruimte. Hij liep in twee stappen naar het wasbakje en plensde water in zijn gezicht. Daarna liet hij zich op de stenen vloer zakken om zich, zoals elke morgen, eerst vijftwintig keer op te drukken en dan vijftwintig lunges te doen. Zo waren al duizenden ochtenden verstreken: zonder na te denken, zonder terug of vooruit te kijken, terwijl zijn jeugd, zijn kracht en zijn mogelijkheden elke dag een stukje verder uit zicht raakten en hij zich uitsluitend concentreerde op het moment, op zijn hartslag.

Hij zorgde ervoor geen geluid te maken. Hij zette zijn voeten zachtjes neer, hield zijn adem in bedwang. Nu was hij alleen, maar het grootste gedeelte van zijn detentie had hij een cel gedeeld. Altijd een ander lijf boven of onder hem in het stapelbed, andermans

geluiden en geuren, nachtmerries en ochtendhumeur; iemand anders die op de plee achter het gordijn zat, boven de wasbak zijn tanden poetste, de gevangenisprak van het plastic bord naar binnen lepelde en vloekte en huilde als hij dacht dat niemand hem hoorde. Zijn laatste celmaat, Mo, een man met een wilde lach en een glazen oog, had zich drie maanden voor zijn vrijlating opgehangen.

Deze cel was een soort kooi, deze gevangenis een opstapje naar de vrijheid. Nog maar enkele weken geleden was Tyler vanuit een extra beveiligde inrichting in de Midlands overgeplaatst naar deze halfopen inrichting aan de oostkust.

Hij had in de tuin gewerkt, met de koude wind in zijn gezicht, waardoor het litteken weer opspeelde, en hij was een paar keer met verlof geweest om zich voor te bereiden op de 'echte wereld', zoals zijn reclasseringswerker het noemde, hoewel het voor hem niet op de echte wereld leek, eerder op de dromen die hij weleens had. Voor het eerst in bijna dertig jaar had hij de zee gezien. Hij had een paar minuten over de grijze golven uit staan kijken; rechthoekige containerschepen aan de horizon, rondcirkelende en duikende meeuwen, en hij had heel even een paar herinneringen toegelaten van zichzelf als kind op het strand en als tiener die steentjes op het schuimende water ketste en toekeek hoe ze een, twee, drie, vier keer opsprongen voordat ze in een golf verdwenen. Maar herinneringen konden gevaarlijk zijn – hij had ze diep weggestopt, zodat de pijn hem niet kon raken.

Hij was eenenvijftig jaar en had achtentwintig jaar en drie maanden in de gevangenis gezeten. Vandaag kwam hij vrij.

De ochtendbel ging. Geluiden uit de andere cellen. Voetstappen buiten op de galerij. Het luikje in Tylers deur ging open en er verscheen een rond roze gezicht met lichtbruin stekeltjeshaar.

Het gezicht grijnsde. 'Je laatste ontbijt.'

Alsof hij daarna zou sterven.

Tyler raakte het ontbijt niet aan, al dronk hij wel een beetje thee

met melk. Hij deed zijn joggingbroek en zijn T-shirt uit en rolde ze tot een bal. Die zou hij niet meer dragen. Hij trok een spijkerbroek aan die hem iets te groot was en een donkerblauw T-shirt. Daarna ging hij naar de wc, waste zich en poetste zijn tanden. Hij bekeek zichzelf in de vlekkerige spiegel: hangende oogleden, litteken van oor tot kaak, norske mond. Zijn haar was al lang geleden grijs geworden.

Hij stopte zijn tandenborstel en tandpasta in de canvas tas onder het tafeltje. Hij was met niets binnengekomen en vertrok met niet veel meer: een paar basale toiletartikelen, een paar kledingstukken die – hoe vaak ze ook gewassen werden – altijd naar gevangenis zouden blijven ruiken, zijn leesbril, een paar boeken, waaronder de poëziebloemlezing die zijn vriend Will hem tijdens diens laatste bezoek schutterig had toegestoken. Dat was inmiddels jaren geleden. Het stroompje bezoekers dat Tyler ooit had gehad was opgedroogd.

Met veel gerammel van sleutels werd de deur geopend. Er kwamen twee bewaarders binnen. ‘We moeten je fouilleren.’

Dat leek hem gestoord, zelfs in deze gestoorde wereld. Wie smokkelde er nou iets de gevangenis úit? Maar Tyler wist wel beter dan dat hardop te zeggen. Dat zou alleen maar gedoe opleveren. Zijn T-shirt werd omhooggetrokken, hij werd hardhandig gefouilleerd, priemende vingers over zijn lijf. Hun adem rook naar koffie en sigaretten.

‘Bukken.’

Hij gehoorzaamde, concentreerde zich op de vlekken op de vloer. ‘Alles in orde.’

Tyler stapte de galerij op. Een paar andere gedetineerden hadden hun cel al verlaten en liepen met een handdoek over hun schouders naar de doucheruimte. Een van hen stak zijn hand op. ‘Op weg naar buiten?’

‘Naar het schijnt.’

‘Succes, man.’

Hij liep achter de bewaarder de galerij af, een dubbele deur door en vervolgens door een lange gang naar de administratiebalie. ‘Tyler Green,’ zei hij tegen de man achter de balie.

‘Kom je vandaag vrij?’

‘Volgens het formulier wel.’

De man kreunde en nam een grote slok uit een fles cola. ‘Je bent al de derde vandaag. En ik ben alleen. Wat verwachten ze wel niet van me?’

Tyler deed er het zwijgen toe.

De man staarde fronsend naar het computerscherm voor hem. ‘Dat betekent een hele berg papierwerk, snap je?’

Tyler hield alleen zijn hoofd een beetje schuin.

‘Je zult wat geduld moeten hebben. De computer heeft kuren. Ga maar zitten.’

Tyler ging zitten, vouwde zijn handen in zijn schoot en wachtte.

De man tikte iets in, vloekte en schoof het toetsenbord woedend van zich af. ‘Wat een klerezooi,’ zei hij terwijl hij met een gruwelijk schraapgeluid uit zijn stoel kwam en door de deur achter zich verdween.

Een minuut of tien later kwam er een andere man door de deur naar binnen, met een kartonnen bekertje in zijn hand. ‘We hebben een nieuw systeem,’ zei hij, terwijl hij schijnbaar lukraak op het toetsenbord tikte. ‘Weet je eindelijk hoe het werkt, veranderen ze het weer.’

Tyler liep naar het hoge raam. Hij keek naar de zee en naar het gras en riet dat golfde en glansde in het ochtendlicht. Er schoof een wolk voor de zon en de zilveren golven verdonkerden. De wijzers van de klok sprongen met een schok vooruit.

‘Het is gelukt,’ zei de man uiteindelijk. ‘Ik moet het alleen nog even printen.’

Tyler keek niet om. De printer begon te zoemen.

‘Alsjeblieft, goed doorlezen en dan ondertekenen.’

Tyler pakte de papieren aan en ging weer zitten om ze te lezen,

hoewel hij alles al met zijn reclasseringswerker had doorgenomen. Hij wist dat hij zich aan de bepalingen van zijn voorwaardelijke vrijlating moest houden, dat hij dus geen strafbare feiten mocht plegen, contact moest houden met zijn reclasseringswerker en hem conform de voorschriften diende te ontvangen op een vast, door de reclasseringsambtenaar goedgekeurd adres waar hij permanent diende te wonen, dat hij van tevoren toestemming moest vragen als hij een of meerdere nachten op een ander adres wilde doorbrengen, dat hij alleen door de reclasseringswerker goedgekeurd werk mocht aannemen, niet zonder toestemming van zijn reclasseringswerker het Verenigd Koninkrijk mocht verlaten en zijn reclasseringswerker op de hoogte moest stellen als hij een andere naam gebruikte dan de naam waarmee hij de voorwaarden had ondertekend. En meer, nog veel meer.

Hij wist dat zijn voorwaardelijke invrijheidstelling de rest van zijn leven zou duren.

Toen hij alles had gelezen, pakte hij de pen die hem tegelijk met de papieren was overhandigd. Die deed het niet meteen; hij moest er even aan likken.

‘Was het allemaal duidelijk?’

‘Ja.’

‘Je moet vandaag nog bij je reclasseringswerker langs,’ zei de man. ‘Anders zit je hier meteen weer.’

‘Weet ik.’

‘Hier is je B79-formulier. Dat heb je nodig om een uitkering aan te vragen. Hebben ze je geïnformeerd over je recht op bijstand?’

‘Ja.’

‘En heb je onderdak?’

‘Ja.’

‘Nou, dan rest alleen het geld nog. En een reispas.’

Hij trok een laatje open en haalde er een stapel bankbiljetten uit, likte aan zijn duim en wijsvinger en begon hardop te tellen. ‘Twintig, veertig, zestig, zeventig, tachtig. En twee, maakt tweeën-

tachtig. Plus twintig, dertig, veertig pence. Geef het niet allemaal in één keer uit.'

Tyler stak het geld in zijn zak. 'Mijn horloge,' zei hij.

'Pardon?'

'In de vorige instelling waar ik zat, was mij verzekerd dat ze mijn horloge hierheen zouden sturen voordat ik vrij zou komen.'

'Na bijna dertig jaar?'

'Ja.'

De man keek hem aan, krabde zich achter zijn oor, haalde zijn schouders op en verdween door dezelfde deur als zijn collega eerder.

Tyler bleef wachten. Hij hoorde voetstappen terugkomen.

'Je hebt geluk.' De man gaf hem een bruine envelop.

Tyler stopte hem in zijn zak. 'Was dat alles?' vroeg hij.

'Vergeet je reispas niet. Die brengt je overal waar je maar wezen moet.' De man schoof het pasje naar hem toe en krabde aan zijn drankneus. 'Word je opgehaald?'

'Nee.'

'De meesten valt het zwaar, ook al hebben ze er nog zo lang naartoe geleefd. Heb je een plan? Voor daarbuiten, bedoel ik?'

Tyler bleef hem even aankijken, alsof hij daar nu pas over nadacht en knikte toen. 'Ja,' zei hij traag. 'Ik heb nog iets af te handelen.'

Na een korte aarzeling begon de man achter de balie te lachen. 'Zolang het maar binnen de grenzen van de wet blijft. Succes. Je bent vrij om te gaan.'

Vrij om te gaan. Vrij.

Tyler pakte zijn tas. Hij stond een ogenblik stil en duwde toen de deur open.

Zijn reclasseringswerker had hem verteld dat hij zich angstig zou kunnen voelen, maar hij had nergens last van. Hij voelde eigenlijk niets. Geen opwinding, geen blijdschap, geen angst. Zijn lijf leek

onbeholpen toen hij het grindpad af liep. Zijn ogen brandden in het felle daglicht. Op de kruising met de hoofdweg bleef hij staan. De berm lag vol plastic tasje en zwerfvuil. Auto's in felle kleuren raceten voorbij. Zo snel dat hij er een beetje duizelig van werd. Een overvliegend vliegtuig trok een witte streep door de lucht.

Hij haalde de envelop uit zijn zak, scheurde hem open en pakte zijn horloge eruit. Het had een vrij grote ronde wijzerplaat met Romeinse cijfers erop en een leren bandje. De batterij was al meer dan tien jaar leeg, maar Tyler deed het horloge toch om zijn pols. Koel en vertrouwd.

Aan de overkant van de weg was een cafeetje; hij liep erheen, duwde de deur open en beende naar de bar.

‘Wat mag het zijn?’

‘Een koffie alstublieft.’ Voor de zekerheid voelde hij even of het geld nog in zijn zak zat.

‘Wat voor koffie?’

‘Hoe bedoelt u?’

‘Wilt u een americano, een cappuccino, macchiato, koffie verkeerd...’

‘Gewone koffie.’

Ze keek hem aan met iets van minachting. Ze wist waar hij vandaan kwam. ‘Filterkoffie?’

‘Ja.’

‘Met melk of havermelk?’

‘Melk,’ zei hij, ‘Alstublieft.’

‘Had u daar nog iets bij gewenst?’

‘Nee.’

‘Dat is dan drie pond twintig.’

Hij probeerde zijn gezicht in de plooi te houden.

‘Drie pond en twintig pence,’ herhaalde ze.

Zijn vingers leken gigantisch toen hij aan een tafeltje bij het raam het kopje naar zijn mond bracht. De koffie brandde zijn lippen. Hij was heel bitter en heel lekker.

Tijdens de busrit van Ipswich naar Londen keek hij, met zijn tas als een aan zijn zorg toevertrouwde peuter op schoot, uit het raam naar het onmogelijk groene meilandschap. Daarna naar de industrie-terreinen, vuilstortplaatsen en her en der verspreid staande huizen. Tot uiteindelijk de stad in al haar overweldigende drukte en hoogte rond hem oprees. Tyler huiverde. De woonblokken, flats en hijskranen leken naar hem toe te hellen, heel langzaam om te vallen onder de jagende witte wolken, als in een nachtmerrie waaruit hij wakker schrok in zijn benauwde cel.

Het was alsof hij naar een film van zichzelf keek: man van middelbare leeftijd die negenentwintig jaar nadat hij was veroordeeld voor de moord op zijn vriend Leo Bauer eindelijk thuiskomt en nog iets heeft af te handelen.